

Řím upevňuje vidění – číslo jedna

Soukromý výklad

Jeff Pippenger

2024-06-28

A v těch časech se mnozí postaví proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění; avšak padnou. Daniel 11,14.

Slovo „učení“ v kontextu křesťanství představuje ustálené pravdy Bible. Různé organizace hlásící se ke křesťanství mají odlišné soubory toho, co vymezují jako biblická učení, avšak pravda je pouze jedna. Rozlišení mezi „absolutní pravdou“ a „pluralismem“ je tématem, které v této chvíli přesahuje rámec našeho pojednání.

Pilát mu tedy řekl: Ty jsi tedy král? Ježíš odpověděl: Ty pravíš, že já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo jest z pravdy, slyší můj hlas. Pilát mu řekl: Co jest pravda? A když to byl pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: Já na něm žádné viny nenalézám. Jan 18,37.38.

Pravda je Boží slovo; je to Jeho hlas a je to sám Kristus.

„Měli bychom sami vědět, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám nejvyšší autoritou. Je mnoho těch, kteří věří bez důvodu, na němž by svou víru založili, bez dostatečných důkazů o pravdivosti dané věci. Je-li předložena nějaká myšlenka, která je v souladu s jejich vlastními předpojatými názory, jsou zcela připraveni ji přijmout. Neuvažují od příčiny k následku, jejich víra nemá pravý základ, a v době zkoušky zjistí, že stavěli na písku.“

„Ten, kdo odpočívá spokojen se svým vlastním nynějším nedokonalým poznáním Písma a domnívá se, že je to dostačující k jeho spasení, spočívá ve zhoubném klamu. Je mnoho těch, kteří nejsou důkladně vyzbrojeni biblickými důkazy, aby byli schopni rozpoznat blud a odsoudit každou tradici a pověru, která byla podstrčena jako pravda. Satan vnesl do uctívání Boha své vlastní myšlenky, aby porušil prostotu Kristova evangelia. Velký počet těch, kdo tvrdí, že věří přítomné pravdě, neví, co tvoří víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým — Kristus ve vás, naděje slávy. Domnívají se, že hájí staré mezníky, ale jsou vražní a lhostejní. Nevědí, co znamená vetkat do své zkušenosti a vlastnit skutečnou ctnost lásky a víry. Nejsou pilnými studenty Bible, nýbrž jsou líní a nepozorní. Když vzniknou rozdíly v názorech ohledně míst Písma, tito, kteří nestudovali cílevědomě a nejsou rozhodnutí v tom, čemu věří, odpadají od pravdy. Měli bychom všem vštěpovat nezbytnost usilovného zkoumání božské pravdy, aby věděli, že vědí, co je pravda. Někteří si činí nárok na značné poznání a cítí se spokojeni se svým stavem, ačkoli nemají o dílo větší horlivost, ani vroucnější lásku k Bohu a k duším, za něž Kristus zemřel, než kdyby Boha nikdy nepoznali. Nečtou Bibli [s cílem], aby si přivlastnili morek a tučnost pro své vlastní duše. Necítí, že je to hlas Boží, který k nim promlouvá. Jestliže však chceme porozumět cestě spasení, jestliže chceme spatřit paprsky Slunce spravedlnosti, musíme studovat Písma cílevědomě, neboť zaslíbení a proctví Bible

vrhají jasné paprsky slávy na božský plán vykoupení, kteréžto velké pravdy nejsou jasné pochopeny.“ The 1888 Materials, 403.

Jsme povinni vědět, co tyto nauky jsou, a jak tyto pravdy předkládat, utvrzovat a obhajovat.

„Nyní se nám nezdá možné, že by někdo měl stát sám; avšak jestliže Bůh kdy promluvil skrze mne, přijde čas, kdy budeme pro jeho jméno postaveni před rady a před tisíce, a každý bude muset vydat důvod své víry. Tehdy přijde nejpřísnější zkoumání každého stanoviska, které bylo zaujato pro pravdu. Potřebujeme tedy studovat slovo Boží, abychom věděli, proč věříme učením, která zastáváme. Musíme důkladně zkoumat živá proroctví Jehovova.“ Review and Herald, 18. prosince 1888.

Aby bylo možno předstoupit před „tisíce“, je zřejmé, že někteří z obhájců pravdy v posledních dnech budou přinuceni hájit pravdu prostřednictvím takového média, jako je televize nebo internetové vysílání. Jak jinak by mohly tisíce sledovat svědectví vydávané sto čtyřiceti čtyřmi tisíci? Učení, jež zastáváme, vymezují základ naší víry.

„Členové církve budou jednotlivě zkoušeni a prověřováni. Budou postaveni do okolností, v nichž budou nuceni vydat svědectví pro pravdu. Mnozí budou povoláni, aby promlouvali před radami a před soudy, snad odděleně a o samotě. Zkušenost, která by jim v této tísnivé chvíli byla pomohla, zanedbali získat, a jejich duše jsou obtíženy výčitkami pro promarněné příležitosti a zanedbaná privilegia.“ Testimonies, svazek 5, 463.

Boží slovo nikdy neselhává, a proto máme-li být počtení mezi sto čtyřicet čtyři tisíc, musíme vědět, čemu věříme, na základě toho, co je napsáno v Božím slově. Dříve než nastane doba zkoušky, kdy bude Boží lid přinucen vysvětlit učení, jimž věří, Bůh dopouští, aby byly zaváděny bludy, aby tak přiměl svůj lid ke kritickému studiu svého slova.

Skutečnost, že mezi Božím lidem není žádný spor ani rozruch, by neměla být pokládána za rozhodující důkaz, že se pevně drží zdravého učení. Je důvod k obavám, že pravdu a blud nerozlišují jasně. Když studiem Písma nevznikají žádné nové otázky, když nepovstává žádná rozdílnost mínění, která by přiměla lidi, aby sami zkoumali Bibli a ujistili se, že mají pravdu, bude i nyní, jako ve starověku, mnoho takových, kteří se budou držet tradice a uctívat, nevědouce co.

„Bylo mi ukázáno, že mnozí, kteří vyznávají, že znají přítomnou pravdu, nevědí, čemu věří. Nerozumějí důkazům své víry. Nemají náležité ocenění díla pro přítomný čas. Když přijde doba zkoušky, jsou dnes mezi těmi, kdo káží druhým, muži, kteří při zkoumání stanovisek, jež zastávají, shledají, že existuje mnoho věcí, pro něž nemohou podat žádný uspokojivý důvod. Dokud takto nebyli vyzkoušeni, neznali svou velikou nevědomost. A v církvi je mnoho těch, kteří pokládají za samozřejmé, že rozumějí tomu, čemu věří; dokud však nevznikne spor, neznají svou vlastní slabost. Když budou odděleni od těch, kteří sdílejí tutéž víru, a budou nuceni stát jednotlivě a osamoceně, aby vysvětlili své přesvědčení, budou překvapeni, když uvidí, jak zmatené jsou jejich představy o tom, co přijali jako pravdu. Jisté je, že mezi námi došlo k odvrácení od živého Boha a k obrácení se k lidem, kdy lidská moudrost byla postavena na místo moudrosti božské.“

„Bůh probudí svůj lid; selžou-li jiné prostředky, vniknou mezi ně bludy, které je prosetou a oddělí plevy od pšenice. Pán vyzývá všechny, kdo věří Jeho slovu, aby se probudili ze spánku. Přišlo drahocenné světlo, přiměřené této době. Je to biblická pravda, ukazující na nebezpečí, která jsou přímo před námi. Toto světlo by nás mělo vést k pilnému studiu Písma a k co nejkritičtějšímu zkoumání stanovisek, která zastáváme. Bůh chce, aby všechny stránky a stanoviska pravdy byly důkladně a vytrvale zkoumány, s modlitbou a půstem. Věřící nemají spočívat v domněnkách a nejasně vymezených představách o tom, co tvoří pravdu. Jejich víra musí být pevně založena na slově Božím, aby až přijde doba zkoušky a budou předvedeni před rady, aby se zodpovídali ze své víry, byli schopni vydat počet z naděje, která je v nich, s tichostí a bázní.

„Podněcujte, podněcujte, podněcujte. Témata, která předkládáme světu, musejí být pro nás živou skutečností. Je důležité, abychom při obhajobě učení, která považujeme za základní články víry, nikdy nedovolili sami sobě používat argumenty, jež nejsou zcela správné. Takové argumenty mohou postačit k umlčení odpůrce, ale nečiní čest pravdě. Máme předkládat zdravé argumenty, které nejen umlčí naše protivníky, ale obstojí i při nejprísnejším a nejpronikavějším zkoumání. U těch, kdo se vycvičili v polemice, je veliké nebezpečí, že nebudou zacházet se slovem Božím nestranně. Při setkání s odpůrcem má být naší upřímnou snahou předkládat jednotlivá témata takovým způsobem, aby se v jeho mysli probudilo přesvědčení, namísto toho, abychom usilovali pouze o posílení důvěry věřícího.“

„Ať už může být intelektuální pokrok člověka jakýkoli, ani na okamžik ať se nedomnívá, že není zapotřebí důkladného a nepřetržitého zkoumání Písma, aby bylo získáno větší světlo. Jako lid jsme povoláni, aby každý z nás byl studentem prorocství. Musíme bdít s opravdovou horlivostí, abychom mohli rozpoznat každý paprsek světla, který nám Bůh předloží. Máme zachytit první záblesky pravdy; a skrze studium provázené modlitbou lze získat jasnější světlo, které může být předloženo druhým.“ Testimonies, svazek 5, 708.

„Studenti prorocství“, kteří nakonec vytvoří oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, budou ještě před svým střetem s pozemskými mocnostmi, jež přivodí brzy nastávající krizi nedělního zákona a pronásledování, „jednotlivě vyzkoušeni a osvědčeni“. Věrní budou nejprve Bohem „probuzeni“. Spící panny budou „probuzeny“ z dřímoty, do níž upadly během prodlévání ženicha. Jestliže se neprobudí skrze poselství, které Bůh předložil prostřednictvím článků rozesílaných od července 2023, pak Bůh dopustí, aby „mezi ně vešly“ „bludy“, které dokončí oddělení pšenice od koukolu prostřednictvím procesu prosévání. Nyní se nacházíme právě v tomto procesu prosévání.

Těm, kdo sledují spor o správnou identifikaci novodobého Říma, se nabízejí tři možnosti. Jednou možností je, že novodobým Římem jsou Spojené státy; druhou, že novodobým Římem je papežská moc; a třetí možností je, že obě předchozí stanoviska jsou nesprávná a že lupiči z Danielova lidu, kteří se povyšují, padnou a ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel ustanovují vidění, představují nějakou jinou moc.

Tvrdím, že nesouhlas v otázce, zda je novodobý Řím papežská moc, nebo Spojené státy, bylo dovoleno vnést do tohoto hnutí za účelem přinutit Jeho lid, aby studoval Jeho prorocké Slovo. Bůh tuto polemiku vyvolal jako projev svého milosrdenství. Tvrdím, že tento nesouhlas se týká více

přípravy Jeho lidu na přicházející krizi než pouhého určení, kdo má pravdu a kdo se mýlí ohledně novodobého Říma. Tento nesouhlas byl Bohem dopuštěn a ustanoven, aby ukázal každému, kdo je ochoten vidět, že jeho vlastní osobní porozumění Jeho prorockému Slovu je neúplné nebo nesprávné. Tato polemika je tedy důkazem Božího milosrdenství.

Spor se netýká pouze určení, která mocnost je představována násilníky tvého lidu, nýbrž také toho, zda je správně uplatňována metodologie „řádek za řádkem“, o níž obě strany tohoto sporu prohlašují, že ji zastávají. Prorocká pravidla spojená s metodologií „řádek za řádkem“ zahrnují zvláštní prorocké zásady, které budou součástí procesu prosévání pšenice a koukole. Tři prvky metodologie „řádek za řádkem“, o nichž tvrdím, že jsou v tomto současném sporu nesprávně chápány, jsou Kristus jako Pravda, Kristus jako Alfa a Omega a trojí použití prorocství.

Nakonec se ukáže, že ti, kdo zastávají nesprávné porozumění čtrnáctému verši jedenácté kapitoly knihy Daniel, zakládají své doktrinní stanovisko na soukromém výkladu.

Máme také pevnější prorocké slovo; a dobře činíte, že mu věnujete pozornost jako světlu, které svítí na temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřní hvězda nevzejde ve vašich srdcích. Především vězte, že žádné prorocství Písma není věcí soukromého výkladu. Neboť prorocství nepovstalo kdysi z vůle člověka, nýbrž svatí Boží lidé mluvili, jsouce vedeni Duchem svatým. 2 Petr 1,19–21.

V rozepři ohledně čtrnáctého verše se v knize Velký spor nachází příklad toho, co chápu jako „soukromý výklad“.

„Jakmile se sobota stala zvláštním bodem sporu v celém křesťanstvu a náboženské i světské autority se spojily, aby vynutily zachovávání neděle, vytrvalé odmítání malé menšiny ustoupit lidovému požadavku z nich učiní předmět všeobecného opovržení. Bude se tvrdit, že těch několik málo, kteří stojí v opozici vůči ustanovení církve a zákonu státu, nemá být trpěno; že je lépe, aby trpěli oni, než aby celé národy byly uvrženy do zmatku a bezzákonnosti. Tentýž argument byl před mnoha staletími vznesen proti Kristu ‚vládci lidu‘. ‚Je pro nás užitečné,‘ řekl vychytralý Kaifáš, ‚aby jeden člověk zemřel za lid a aby celý národ nezhynul.‘ Jan 11,50. Tento argument se bude jevit jako přesvědčivý; a nakonec bude vydán dekret proti těm, kdo světi sobotu čtvrtého přikázání, v němž budou označeni za hodné nejprísnějšího trestu a lidu bude po určité době dána svoboda usmrtit je. Římský katolicismus ve Starém světě a odpadlý protestantismus v Novém budou postupovat podobně vůči těm, kdo ctí všechna Boží přikázání.“ Velký spor věků, 615.

„Křesťanstvo“ představuje celosvětové společenství křesťanů neboli souhrnný celek zemí a kultur s křesťanskou většinou. Tento pojem se často používá k označení těch částí světa, kde je křesťanství převládajícím náboženstvím a významně ovlivnilo kulturu, zákony a společenské normy. Křesťanstvo zahrnuje celosvětový rozsah křesťanství, pokud jde o jeho stoupence, kulturní vliv a historický význam. Aniž by bylo odstraněno opakování, které se vyskytuje na CD-ROM Ellen Whiteové, slovo křesťanstvo se vyskytuje sto sedmdesát šestkrát. Z geografického hlediska sestra Whiteová uvádí, že křesťanstvo obecně představuje Evropu a Ameriku. V kontextu sestry Whiteové je Evropa označena jako Starý svět a Amerika jako Nový svět.

„Avšak šelma s beráncími rohy byla viděna, jak ‚vystupuje ze země‘. Namísto toho, aby k svému ustavení svrhla jiné mocnosti, musí národ takto znázorněný povstat na území dosud neobsazeném a vyrůstat postupně a pokojně. Nemohl tedy povstat mezi stísněnými a zápasícími národnostmi Starého světa — onoho rozbořeného moře ‚lidí, zástupů, národů a jazyků‘. Musí být hledán na západním kontinentu.“

„Který národ Nového světa v roce 1798 vystupoval k moci, dával příslib síly a velikosti a přitahoval pozornost světa? Výklad tohoto symbolu nepřipouští žádnou pochybnost. Jediný národ, a pouze jediný, odpovídá znakům tohoto proroctví; neomylně ukazuje na Spojené státy americké.“ The Great Controversy, 441.

Poslední věta v odstavci, o němž uvažujeme, byla použita k naznačení, že výraz „římanství ve Starém světě a odpadlé protestantství v Novém“ ztotožňuje „římanství Starého světa“ s papežstvím v době temného středověku a Spojené státy (odpadlé protestantství) s novodobým Římem, vyjádřeným obratem „odpadlé protestantství v Novém“. „Starý“ je vykládán jako minulá historie a „Nový“ jako dějiny moderní či současné. Takové použití překrucuje ustálené chápání křesťanstva i Starého a Nového světa u sestry Whiteové.

Ti, kdo vztahují tento výrok na minulou a budoucí historii, zastávají „soukromý výklad“ v přímém rozporu se zamýšleným významem sestry Whiteové. Tvrdí totiž, že „Starý svět“ představuje minulou historii a „Nový“ představuje moderní či současnou historii (Novou).

V dané pasáži stojí: „budou pronásledovat“. Římanství a odpadlický protestantismus „budou podobným způsobem postupovat vůči těm, kdo ctí všechna Boží přikázání“. Starý svět v této pasáži představuje Evropu a Nový svět představuje Ameriky. Sestra Whiteová učí, že zkoušce nedělního zákona má být vystaven celý svět a že římanství povede pronásledování v Evropě, zatímco odpadlický protestantismus povede pronásledování v Amerikách. Ameriky a Evropa jsou tím, co je vymezeno jako „křesťanstvo“. Jak římanství, tak odpadlický protestantismus „budou podobným způsobem postupovat vůči těm, kdo ctí všechna Boží přikázání“.

„Bude pronásledovat“ označuje budoucí jednání obou mocností a je gramaticky nemožné tvrdit, že romanismus Starého světa je papežskou mocí doby temna. Pronásledování vykonávané oběma mocnostmi je vyjádřeno budoucím časem. Význam tohoto výrazu je „bude pronásledovat“ a znamená následovat nebo hnát se za něčím s úmyslem toho dosáhnout nebo toho nabýt. Naznačuje budoucí jednání, při němž je jednotlivec nebo skupina odhodlána aktivně usilovat o cíl nebo záměr.

Tento obrat lze použít v různých kontextech: „Bude usilovat o kariéru v lékařství,“ což znamená, že zamýšlí směřovat k tomu, aby se stala zdravotnickou odbornicí. „Bude usilovat o titul v inženýrství,“ což naznačuje, že má v úmyslu studovat inženýrství na vysoké škole. „Tým bude pokračovat v projektu až do jeho dokončení,“ což naznačuje, že tým bude na projektu pracovat, dokud nebude dokončen. „Podniknou právní kroky proti společnosti,“ což znamená, že mají v úmyslu učinit právní opatření k řešení křivdy nebo k dosažení spravedlnosti. Celkově výraz „will pursue“ vyjadřuje odhodlání, závazek a jasný úmysl dosáhnout v budoucnu určitého cíle nebo výsledku.

Soukromý výklad, který je používán k učení, že romanismus Starého světa je minulou historií, je poté používán jako opěrný bod k podpoře nesprávné aplikace trojí aplikace prorocství. Tvrdí se v něm, že trojí aplikace Říma představuje pohanský Řím, po němž následuje papežský Řím a poté Spojené státy jako třetí ze tří Římů. Velmi podobná chybná aplikace byla použita krátce po 11. září 2001, když se jedna skupina oddělila od hnutí kvůli knize Joel.

Spor tedy začal na táborovém shromáždění v Kanadě, kde bylo trojí uplatnění tří běd začleněno do knihy Jóel, aby učilo, že islám třetího běda byl národem, který přitáhl proti zemi ve verši šestém první kapitoly. Tím národem je papežský Řím, avšak byl zaveden soukromý výklad, který tvrdil, že oním národem byl islám. Trojí uplatnění tří běd ustanovilo islám jako mocnost 11. září 2001 a nový soukromý výklad trval na tom, že papežská moc v první kapitole knihy Jóel byla ve skutečnosti islámem. Soukromý výklad, který odmítl správné určení papežské moci v knize Jóel, byl podepřen nesprávným uplatněním tří běd. Nyní je zaváděn další soukromý výklad, který odkládá papežskou moc stranou ve prospěch Spojených států.

To, co bylo, je to, co bude; a to, co se dělo, je to, co se bude dít; a není nic nového pod sluncem. Je něco, o čem by se mohlo říci: Pohled', toto je nové? Již to bylo v dávných dobách, které byly před námi. Kazatel 1,9.10.

Spory posledních dnů zahrnují opakování starých sporů a jedenáctá kapitola knihy Daniel obsahuje spor spojený s tím, že Uriah Smith vložil svůj soukromý výklad do symbolu krále severu. Tímto způsobem vytvořil porozumění jedenácté kapitole knihy Daniel, které přineslo pouze temnotu. V těchto posledních dnech opakované spory zvláště odhalují ovoce uplatňování soukromých výkladů na ustavenou pravdu. Přesně to Smith učinil ve své knize Daniel and the Revelation. Totéž bylo učiněno ve sporu v knize Joel a tatáž dynamika je uplatňována i tehdy, když je z jednoho odstavce z The Great Controversy obcházeno vymezení, které ve světě i ve spisech Ellen White objasňuje, co představuje „křesťanstvo“, spolu s odmítnutím základních pravidel gramatiky, jež určují, že výraz „bude pronásledovat“ označuje budoucí událost. Z tohoto výchozího bodu je pak chybný koncept, že „Starý svět“ je dějinami papežské moci od roku 538 do roku 1798, používán k argumentaci proti ustálenému chápání definice trojí aplikace prorocství.

„Všechno, o čem Bůh v prorockých dějinách určil, že se má naplnit v minulosti, se naplnilo, a všechno, co má ve svém pořadí teprve přijít, přijde. Daniel, Boží prorok, stojí na svém místě. Jan stojí na svém místě. Ve Zjevení Lev z pokolení Judova otevřel studentům prorocství knihu Danielovu, a tak Daniel stojí na svém místě. Vydává své svědectví, to, co mu Pán zjevil ve vidění o velikých a slavnostních událostech, které musíme znát, stojíce na samém prahu jejich naplnění.“

„V dějinách i v prorocství ličí Boží slovo dlouhotrvající zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas dosud pokračuje. To, co již bylo, se bude opakovat. Staré spory budou znovu oživeny a budou neustále vznikat nové teorie. Boží lid však, který svým přesvědčením i naplněním prorocství sehrál úlohu při hlásání poselství prvního, druhého a třetího anděla, ví, kde stojí. Má zkušenost drahocennější než ryzí zlato. Má stát pevně jako skála a neochvějně držet počátek své důvěry až do konce.“ Selected Messages, kniha 2, s. 109.

Lze snadno doložit, že sestra Whiteová ztotožňuje Pavlův „počátek jejich důvěry“ se základními pravdami adventismu. Millerité učili, že lupiči tvého lidu představují papežskou moc, a od roku 1989 hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc opakovaně ztotožňuje tentýž výklad tohoto symbolu stejně jako Millerité. Nyní se objevila „nová teorie“ o tom, kdo jsou lupiči tvého lidu, a oživila starý spor v tom smyslu, že používá nesprávné určení ustáleného prorockého symbolu k vybudování prorockého modelu, který je vystavěn na písku. Ať už šlo o Smithův soukromý výklad, nebo o mylnou aplikaci národa v první kapitole Joele, nebo o ztotožnění Spojených států jako Novodobého Říma; všechny tři bludy napadají správné porozumění papežskému Římu v posledních dnech, a tím napadají symbol, který ustavuje prorocké vidění určující, zda Boží lid zahyne, či bude žít.

V budoucnu budou romanismus v Evropě a odpadlé protestantství v Americe „pronásledovat“ ty, kdo zachovávají sobotu, jak se tomu dělo v průběhu celých posvátných dějin.

„Bůh probudí svůj lid; selžou-li jiné prostředky, vniknou mezi ně bludy, které je prosejí a oddělí plevy od pšenice. Pán volá všechny, kdo věří jeho slovu, aby se probudili ze spánku. Přišlo drahocenné světlo, přiměřené této době. Je to biblická pravda, ukazující na nebezpečí, která jsou přímo před námi. Toto světlo by nás mělo vést k pilnému studiu Písma a k co nejkritičtějšímu zkoumání stanovisek, která zastáváme. Bůh chce, aby všechny stránky a všechna stanoviska pravdy byly důkladně a vytrvale zkoumány, s modlitbou a postem. Věřící nemají spočívat na domněnkách a nejasně vymezených představách o tom, co tvoří pravdu.“
Gospel Workers, 299.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.